

Svitila je jasna misečina

Svitila je jasna misečina,
 ukočila j' tamnici u vrata.
 Iz tamnice sužanj odgovara:
 »Aj, miseče, moj stari vojniče,
 ovo ima devet godin dana
 da ja s tobom vojevao nisan,
 da san jadan u tamnici sužanj,
 da u koga ne bi ni žalio,
 već u cara, u zeta mojega,
 u carice u moje sestrice.«
 Misli junak da nitko ne čuje,
 čula ga je carica sestrice.
 Ona j' zela od tamnice ključ
 i otvara od tamnice vrata,
 ter je svomu bracu govorila:
 »Lešo, brate, da te bor ubije,
 ča se nisi prija kaživao?«
 Ter ga vodi iz tamnice tamne,
 dozove mu mlajahna barbira,
 dozove mu mlajahna terziju
 da mu kroji gospodske haljine.
 Kada ga je ona opravila,
 ter ga šalje na dvorove k majki.

Razboli se kod majke divojka

Razboli se kod majke divojka
 pod prstenon na viri junačkoj.
 K njoj dolaze dva mlada divera,
 donesu joj dara svakojaka —
 žutih kunja, pisanih jabuka
 i rožicu od suhoga zlata,
 i još su joj oni govorili:
 »To ti j', nevo, zlačena rožica,
 do tri su je kovači kovali,
 tri kovači, tri nedilje dana.
 Jedan kuje, drugi pozlačuje,
 tretí metal biser i kamenje.
 Boluj bolcu, draga nevo naša,
 boluj bolcu, nemoj nan umriti.«
 Ona njen je mlada govorila:
 »Ali umren ali živa buden,
 vaša neva nigdare ne buden,
 zač me j' vaša sramotila majka
 da san van ja bracu primamila.
 Ja ga, braćo, nisan ni vidila,
 već što jednuč na hladencu vode
 bacil mi se j' pisanon jabukon,
 a ja njega iz zdenca kamenon.
 Bacil mi se j' zlaćenin prstenon,
 a ja njega ledenon vodicon,
 ledeno mu majki srce bilo
 kot je moje, žalostna mi majka.«
 To izusti a dušicu pusti.

Goji majka dva sinka nejaka

Goji majka dva sinka nejaka
 sve preslicon i rukon desnicon.
 Kada ih je odhranila majka,
 onda ih je oženila jadna.
 Malo j' toga postanulo vrime,
 sinci majki tiho govoraše:
 »Šta ne umreš, stara naša majko,
 šta ne umreš, šta li nan još živeš,
 ne moremo gosta dočekati
 a od tvoje velike grdoće.«
 Ona njen je jadna govorila:
 »Ja prez boga umriti ne moren,
 doli j' tvrdo, gori je visoko.«
 Oni su joj govorili mladi:
 »Odi, majko, u črnu goricu
 da te mrki razkidaju vuci.«
 Ode, jadna u črnu goricu.
 Kad je došla u črnu goricu,
 sritili ju dva božja anjela,
 oni su joj mladi govorili:
 »Kamo ideš, ostarela majko?«
 Ona njen je jadna govorila:
 »Ne znan jadna kud ću ni kamo ću:
 gojila san dva nejaka sina
 sve preslicon i mojon desnicon,
 kada san ih jadna odgojila,
 onda san ih jadna oženila.
 Malo j' toga postanulo vrime,
 sinci su mi tiho besidili:
 — Šta ne umreš, stara naša majko,
 šta ne umreš, šta li nan još živeš?
 Ne moremo gosta dočekati
 a od tvoje velike grdoće. —
 Pa me šalju u črnu goricu
 da me mrki razkidaju vuci.«

Govore joj dva božja anjela:
»Vrat se nazad, stara jadna majko,
vrat se nazad bilu dvoru tvome,
naći oćeš dva stupa kamena
i pod njimi do dvi ljute zmije.
Šta su ono dva stupa kamena,
ono su ti do dva tvoja sina,
a pod njimi zmije šarovite,
ono su ti dvi tvoje neviste.«
Ide majka bilu dvoru svomu
i našla je dva stupa kamena
i pod njimi do dvi ljute zmije.

Kolo igra po Žegaru gradu

Kolo igra po Žegaru gradu.
 Kolo vodi Žegaranin Janko
 i do njega mlada grofijanka.
 Kad se Janko kola naigrao,
 i on ide na dvorove majki,
 ter je svojoj govorio majki:
 »Mene j', majko, zabolila glava,
 od srdašca ni živit ne moren,
 čini mi se da pribolit neću
 dok ne ljubin mlade grofijanke,
 već te molin, mila moja majko,
 čini zvonit u zvone velike
 da glas puče po svemu Žegaru
 da je umro Žegaranin Janko.«
 Lipo Janka poslušala majka,
 čini zvonit u zvone velike
 i glas puče po svemu Žegaru
 da je umro Žegaranin Janko.
 Sve ga gospe pohajale jesu,
 a najzada mlada grofijanka.
 Posipa ga s ružom i...
 I jošće je ona govorila:
 »Mili bože, prelipa mrtvoga,
 di mu usta sve na smih gljedaju,
 črne oči da te progljedati,
 brze noge da te suskočiti.«
 Jošće ona u riči bijaše —
 skočio se Žegaranin Janko
 i ufati mladu grofijanku.
 Ona mu je govorila mlada:
 »Pusti mene, Žegaranin Janko,
 dok poberen bilo ruho moje,
 da mi dade majka blagoslova.«
 A on joj je junak govorio:

»Moja sele puno ruha ima,
s tobun će ga na pol podiliti.
Moja j' majka srca milostiva
ona će ti dati blagoslova.«

